ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β' Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Κόσμου, τὰ τερπνὰ καταλιπῶν, γένους περιφάνειαν πλοῦτον, καὶ ὡραιότητα, πάσάν τε τὴν αἴσθησιν, ἀπαρνησάμενος, καὶ τὸ σῶμα τεμνόμενος, παθῶν ἐκμιμήσει, χαίρων ἠκολούθησας, Χριστῷ Ἰάκωβε, ὧς οὖν κοινωνὸς παθημάτων, δόξης ἐχρημάτισας ὄντως, καὶ τῆς βασιλείας νὺν συμμέτοχος.

Μέλη, θεριζόμενος σαρκός, καὶ τὰς ἀφορήτους ὀδύνας, τῶν αἰκισμῶν καρτερῶν, Μάρτυς ἀξιάγαστε, Χριστοῦ Ἰάκωβε, καὶ τυράννων ὠμότητα, πατήσας ἀνδρείως, νίκης τὸν πολύτιμον, στέφανον εἴληφας, ὦ νὺν ἐγκοσμούμενος Μάκαρ, θείω τοῦ Δεσπότου σου θρόνω, μετὰ τῶν συνάθλων σου παρίστασαι.

Ἔχων, παρρησίαν πρὸς Χριστόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σὴν σεπτὴν ἑορτήν, Μάρτυς παναοίδιμε, θερμῶς προϊστασο, τῶν κινδύνων ῥυόμενος, παθῶν ἀπαλλάττων, πάσης περιστάσεως, δεινῶν λυτρούμενος, νέμων καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, θείαις σου ἐντεύξεσιν ὅπως, τοὺς λαμπροὺς ἀγώνάς σου δοξαζωμεν.

Δόξα... Ἦχος β' Τοῦ Στουδίτου

Καρτερῶν ἐν ἀθλήσει, Μάρτυς Ἰάκωβε, τὸ σώμά σου παρέδωκας διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ μελιζόμενος χείρας καὶ μηροῦς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους, καὶ τελευταῖον τὴν κάραν σου, ἀνίπτασαι ἐν οὐρανοῖς, συμβασιλεύειν τῶ βασιλεῖ τοῦ παντός, Διὸ Ἀθλούντων κράτιστε, μὴ διαλίπης ἱκετεύων, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκπάσης βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Μόνη, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, Διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων μὲ παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθεῖαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἑλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνῶσαι νὺν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν, τὶ τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ἐθαυμαστώθης Ἰάκωβε, ἐν ταῖς βασάνοις πάσαις μακροθυμήσας, τῶν γὰρ δακτύλων καὶ τῶν χειρῶν, καὶ βραχιόνων ἐκκοπέντων σου, ὁμοίως καὶ ποδῶν καὶ κνημίδων σου, μέχρι μηρῶν ἐκαρτέρησας, λοιπὸν εὐχομένου σου, καὶ τὴν σεπτήν σου κάραν ἀπέτεμον, Μάρτυς πολύαθλε, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση Χριστοῦ δεόμενος ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ καλλονὴ Ἰακώβ, ἣν ἐξελέξατο Θεός, ἣν ἠγάπησεν, ἡ θύρα τῶν σωζομένων, ἡ φλογοφόρος λαβίς, τῆς ἀρᾶς ἡ λύσις παντευλόγητε, γαστὴρ θεοχώρητε, πεπτωκότων ἀνόρθωσις, ἁγιωτέρα, Χερουβὶμ καὶ τῆς κτίσεως, ὑπερέχουσα, δυσθεώρητον ὅραμα, ἄκουσμα τὸ καινότατον, ἀνέκφραστον λάλημα, ἅρμα τοῦ Λόγου νεφέλη, ἐξ ἧς ἀνέτειλεν ἥλιος, Χριστὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν σκότει καὶ παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄρνα τὸν ἑαυτῆς ἡ ἀμνάς, ποτὲ ὁρῶσα, πρὸς σφαγὴν ἐπειγόμενον, προθύμως κατηκολούθει, ταῦτα βοῶσα αὐτῷ, Ποῦ πορεύη Τέκνον μου γλυκύτατον, Χριστὲ τῖνος χάριν, τὸν δρόμον τοῦτον πεποίησαι;

μῆτοι γε γάμος, ἐν Κανᾷ πάλιν ἕτερος, οἶνον ὅπου πρίν, ἐξ ὑδάτων τετέλεκας! Δὸς μοὶ λόγον τὴ δούλη σου, Υἱέ μου παμφίλτατε, μὴ μὲ παρίδης οἰκτίρμον, σιγῶν ἐμὲ τὴν τεκούσάν σε, Θεὲ ὑπὲρ λόγον, ὁ δωρούμενος τῶ κόσμω, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταὶς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν Πέρσην Ἰάκωβον ἐν ἄσμασι Μάρτυρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Ἦχος β'

«Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῶ Θεῷ, τῶ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται».

Τῶ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νὺν παριστάμενος, στεφανηφόρος ἔνδοξε, Μάρτυς Ἰάκωβε, φωτοφόρον μοὶ αἴγλην, καὶ χάριν οὐρανόθεν, δίδου Πρεσβείαις σου.

Ὄρθρος ἡμῖν, ἔλαμψας ὥσπερ πολύφωτος, Ἀνατολῆς ὁρμώμενος, καὶ κατελάμπρυνας, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, λαμπρότητι τῶν ἄθλων, μάκαρ Ἰάκωβε.

Νεανικήν, ἔνστασιν ἐπιδειξάμενος, ὡς νικητὴς ἠξίωσαι, τῆς ἀναρρήσεως, καὶ τελείων ἐπάθλων, καὶ δόξης αἰωνίου, Μάρτυς, Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Προφητικαί, σάλπιγγες σὲ προηγόρευσαν, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, μυσταγωγούμεναι, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πόρρωθεν ὁρῶσαι, τὰ σὰ θαυμασια.

Ὠδὴ γ'

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σέ».

Ἐγένου ἐκλεκτὴ Χριστοῦ ὡς ἄμπελος, δρεπάνη βασάνων καθαιρουμένη, καὶ πολὺν τὸν καρπὸν φερουσα, τοὶς ληνοὶς τοῦ Σωτῆρος προσαγόμενον.

Ῥεόντων τὸ φθαρτὸν καὶ εὐδιάλυτον, παρεῖδες ἐμφρόνως Στεφανηφόρε, ὦς ἀγχίνους δὲ προέκρινας, τῶν ἀεὶ προσμενόντων τὸ ἀσάλευτον.

Στεφάνους σοὶ λαμπροὺς κατατεμνόμενον, τὸ σῶμα ὠμότητι τῶν τυράννων, προεξένησεν Ἰάκωβε, καὶ τρυφῆς Παραδείσου τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ἡ λέηται σαφῶς διὰ τοῦ τόκου σου, τοῦ θείου Παρθένε ἡ ἀνθρωπότης, ἑνωθεῖσα καθ' ὑπόστασιν, τῶ Δεσπότη τῶν ὅλων θεονύμφευτε.

Ὁ Εἱρμὸς

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σέ».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐκ Περσίδος ἀστέρα νεοφανῆ, ὁ Χριστὸς ἀνατείλας τοὶς ἐπὶ γῆς, τὸν θεῖον Ἰάκωβον, καὶ ἀοίδιμον Μάρτυρα, δι' αὐτοῦ τὸν ζόφον, τῆς πλάνης ἀπήλασε, καὶ τοίς πιστοὶς τὴν χάριν, τοῦ Πνεύματος ἔλαμψεν, ὅθεν οἱ τὴν μνήμην, τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντες, πιστῶς ἑορτάσωμεν, καὶ βοήσωμεν λέγοντες, Ἀθλοφόρε πολύαθλε, πρέσβευε Χριστῷ τῶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἑορτάζουσι πόθω, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχήν μου Παρθένε τὴν ταπεινήν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαρός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν Κατερρύπωσα, καὶ οὐκ ἔχω τὶ πράξαι, οὐδὲ καταφύγιον, ἀλλ' ουδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλήν σου Κόρη ἐπίσταμαι, Φεῦ μοὶ τῶ ἀχρείω! Διὰ τοῦτο ἱκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντσν, νὺν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοὶ τὸ Ἥμαρτον, Πρέσβευε τῶ σῶ Υἱῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθήναί μοί, εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῶ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν, Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν πὲρ ὑπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, Ἤ πιστῶς ἐκβοήσωμεν, Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοὶς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν, τῆς σῆς οἰκονομίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε Φιλάνθρωπε».

Νενευρωμένος Ἔνδοξε, τὴ ἐκ Θεοῦ δοθείση πανοπλία, πυρσολατρῶν πᾶσαν, πλάνην κατέφλεξας.

Ἱλασμὸν ἡμῖν αἴτησαι, τοὶς τὴν σεπτήν σου; μνήμην ἐκτελοῦσι, παρρησίαν ἔχων, Μάρτυς Ἰάκωβε.

Ἀπορρέοντος αἵματος, οἱ ὀχετοὶ τῶν σῶν μελῶν Τρισμάκαρ, τὴν τῆς πλάνης φλόγα, πᾶσαν κατέσβεσαν.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησόν μου Πάναγνε, τοὺς λογισμοὺς πρὸς εὔδιον λιμένα, τῆς σῆς ἀπαθείας, καὶ καθαρότητος.

Ὠδὴ ε'

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώσκομεν».

'ὥσπερ τὶς γῆ ἀγαθή, καὶ καρποφόρος ἀληθῶς γέγονας, τῶ τῶν πικρῶν, βασάνων ἀρότρω, τεμνόμενος Σοφέ, πολύχουν τῶ Κτίστη, προσφέρων γεώργιον.

Βέλη πανάριστε, πεπυρωμένα τοῦ ἐχθροῦ ἔσβεσας, λύθρω τῶν σῶν κοπέντων Τρισμάκαρ, σώματος μελῶν, ἐλπίδι γὰρ ὤφθης, καὶ πίστει φραττόμενος.

Ὁλοκαρπούμενος, ὡς ἱερεῖον τῶ Χριστῷ πάνσοφε, τῶν σῶν μελῶν, δεινῶς κοπτομένων, κατάλληλον ὠδήν, καὶ πρόσφορον ὕμνον, ἑκάστω προσέφερες.

Νέμοις καθάρσιον, τῶν τῆς ψυχῆς μου μολυσμῶν ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς σᾶς ἀλγηδόνας, ἀντίλυτρον διδούς, καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων, κρουνούς σου πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ἐπαληθεύουσαν, τῶ σεβασμίω καὶ φρικτῶ τόκω σου, καὶ τὴν φωνήν, καρδία καὶ γλώσση, προσάπτοντες τρανῶς, σὲ νὺν Θεοτόκον ἀγνὴν ὀνομάζομεν.

Ὠδὴ ς'

«Ἐν ἀβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Νουθεσίαν ἐμφρόνως δεξάμενος, τῶν οἰκειοτάτων σου χαίρων ἐχώρησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας Ἔνδοξε, καὶ στεφάνους τῆς νίκης ἀπείληφας.

Ἀλλοτρίῳ καθάπερ ἐν σώματι, πάσχων ἐκαρτέρησας, Μάρτυς Ἰάκωβε, καὶ μεληδὸν κοπτόμενος, τῷ Δεσπότῃ τὸν ὕμνον ἀνέπεμπες.

Σωτηρίου προδήλως ἱμάτιον, καὶ τῆς εὐφροσύνης, χιτῶνα δι' αἵματος, τοῦ σοῦ βαφέντα Πάνσοφε, νικηφόρος ὡς Μάρτυς ἐνδέδυσαι.

Μαρτυρίου τὸν δίαυλον ἤνυσας, ὅθεν ἱερόνικον, στέφανον εἴληφας, καὶ νὺν Μαρτύρων τάγμασι, συγχορεύεις Ἰάκωβε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις, Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὰ ἄνω ζητῶν

Πεισθεὶς τὴ καλή, συζύγω καρτερόψυχε, καὶ τὸ φοβερόν, κριτήριον φοβούμενος, τῶν Περσῶν τὸ φρόνημα, καὶ τὸν φοβον Ἰάκωβε κατέπτυσας, καὶ ἀνεδείχθης Μάρτυς θαυμαστός, τὸ σῶμα ὡς κλῆμα τεμνόμενος.

Ὁ Οἶκος

Ἀπὸ ψυχῆς στενάξωμεν πάντες, δάκρυα ἐκχέοντες, καθορῶντες πικρῶς τὸν Μάρτυρα μελιζόμενον, δίκην κυνῶν γὰρ ὤρυομένων συνελθόντες οἱ δήμιοι, τὰ μέλη κατετίτρωσκον τοῦ θαυμαστοῦ καὶ γενναίου ἐν Μάρτυσι Μάρτυρος, Τὶς οὖν ὑπάρχει; εἰδοκεῖ, μικρὸν ὑπομείνατε, καὶ λέξω πάντα μετὰ σπουδῆς, πῶς ὦς θῦμα Κυρίω προσήνεκται, το σῶμα ὦς κλῆμα τεμνόμενος.

Συναξάριον

Τὴ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Πέρσου.

Στίχοι

· Τμηθεὶς μεληδόν, καὶ σφαγὴν Πέρσης φέρων,
· «Ψυχὴ σεσώσθω, φρούδά μοὶ μέλη» λέγει.
· Εἰκάδι Πέρσης ἑβδομάτη σφάγη ἐκμελεϊσθείς.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Πινούφριος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

· Ὁ Πινούφριος ἀρετῶν πολλαὶς χρόαις
· Ἐν οὐρανοῖς ἔλαμψεν ὡς ἴρις νέα.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Ναθαναὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

· «Ἀφεῖσα κόσμον, πρὸς Θεὸν ψυχὴ τρέχε»,
· Ναθαναὴλ ἔκραζε μέλλων ἐκπνέειν.

Ταὶς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'

«Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρὰ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες Κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Στερρότητι νοῦ, καρτερία τε ψυχῆς κατατεμνόμενος, Μάρτυς τὸ σῶμα ἀπερίτρεπτος, καὶ ἀρραγὴς διετέλεσας, πίστει στηριζόμενος θεία, καὶ κραυγάζων Ἰάκωβε, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰθύνας τοὺς σοὺς λογισμοὺς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ ταὶς βασάνοις καταντλούμενος, οὐ Κατεκλύσθης, ἀλλ' ἔφερες, ῥάον τὰς πληγὰς τῶν ἀνόμων, καὶ τεμνόμενος ἔψαλλες, Εὐλογητος εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοὶ ἔσται νὺν μακαριώτατε, νενικηκότι τὴν ἀτίθασον, τοῦ πονηροῦ ἀγριότητα, καὶ τὴν τοῦ τυράννου μανίαν, καὶ προθύμως κραυγάζοντι, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἀδύτου φωτός, καὶ λαμπάδος θεϊκῆς καὶ ἀπαυγάσματος, ὤφθης λυχνία χρυσαυγίζουσα, καὶ κόσμον ὅλον αὐγάζουσα, αἴγλη τῆς σεπτῆς παρθενίας, καὶ τοὺς ψάλλοντας σώζουσα, Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ η'

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοὶς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ῥώμη Θεοῦ κραταιωθείς, πονηρῶν τὰς συστροφὰς καὶ παρατάξεις, διεσκέδασας μάκαρ, καὶ κατὰ κράτος ἑλῶν, τῆς νίκης τὸν στέφανον εἴληφας, κραυγάζων, Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰς ἀφαιρέσεις τῶν μελῶν, ὡς προσθῆ κας ἀγαθῶν Μάρτυς ἑώρας, οὗ τοὺς νῦν βλέπων πόνους, ἀλλὰ τὸ μέλλον σκοπῶν, Μαρτύρων ὡραῖον στεφάνωμα, παρὰ τοῦ δικαίου Κριτοῦ ηὐτρεπισμένον.

Ὑπομονὴν ὑπερφυῆ, κεκτημένος ἀσφαλὴς καθάπερ πύργος, διετέλεσας Μάκαρ, τῶν δυσμενῶν τὰς ὁρμᾷς, ἀτρόμως καὶ βέλη δεχόμενος, κράζων, Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥώμη πολλὴ σοὶ προσβαλῶν, ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς καὶ ψυχοφθόρος, καὶ τυράννους ἐγείρας, καταβαλεῖν τῆς ψυχῆς, τὸν τόνον οὐκ ἴσχυσεν Ἔνδοξε, τὴν γὰρ παντευχίαν, Χριστοῦ περιεβάλου.

Θεοτοκίον

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σὲ Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμὸς

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοὶς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τους αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία ἥκοντα, καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα διημάς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυς, συγχορεύων Τρισμάκαρ, καὶ θρόνω παρ ἱστάμενος Χριστοῦ, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν σὴν φωτοφόρον τιμῶντας εὐφροσύνως ἑορτήν, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ταὶς σαὶς πρεσβείαις λύτρωσαι.

Ἔνθα Μαρτύρων οἱ δῆμοι, ἔνθα πάντων τῶν Ἁγίων, ἁγίως ἀναπαύεται πληθύς, ἔνθα Δικαίων τὰ πνεύματα, ἔνθα ἡ Ἐκκλησία, τῶν πρωτοτόκων νὺν ἐν οὐρανοῖς, κατεσκήνωσας ὄντως, ὡς Μάρτυς ὦ Ἰάκωβε.

Λαμπαδηφόρος παρέστης τῶ Σωτήρι τῶν ὅλων, δι' ὅν σου τῶν τοῦ σώματος μελῶν, τὴν ἐκκοπὴν ἐκαρτέρησας, καὶ πυρὸς καὶ μαστίγων, τῆς πείρας κατεφρόνησας στερρῶς, διὸ πίστει σὲ πάντες, καὶ πόθω μακαρίζομεν.

Πεποικιλμένην πορφύραν, δι' αἱμάτων βαφεῖσαν, τῶν σῶν νὺν περικείμενος Χριστῷ, συμβασιλεύεις Ἰάκωβε, διὰ γὰρ παθημάτων, τῆς ἀπαθείας εὗρες τὴν πηγήν, ἧς τρυφᾶν αἰωνίως, παμμάκαρ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ὡς τὸν Θεὸν συλλαβοῦσαν, καὶ Θεοῦ γενομένην, Μητέρα κατ' ἀλήθειαν Ἁγνή, σὲ Θεοτόκον δοξάζομεν, τῶν πραγμάτων τὴ φύσει, τὴν κλήσιν προσαρμόζοντες τρανῶς, καὶ προσφόρως τὴν θείαν, φωνὴν προσκομίζοντες.

Ὁ Εἱρμὸς

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτω σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορὰ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Περσῶν τὴν πλάνην ἔφλεξας, τῶ ζήλω πυρπολούμενος, Χριστοῦ Ἰάκωβε Μάρτυς, ὡς κλῆμα τῆς ἀμπέλου δέ, τὸ σωμά σου τεμνόμενος, τυράννου γνώμη πάνσοφε, ἀνέμελπες κατάλληλον, ὠδὴν καὶ πρόσφορον ὕμνον, τὴ ἀπροσίτω Τριάδι.

Θεοτοκίον

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου τριάδος, δοχεῖον ὄντως ἐγένου, ἐν ᾧ Πατὴρ ηὐδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοὶ Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τὸν Στίχον τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δοξα... Ἦχος πλ. δ'

Γεωργίου Σικελιώτου

Πιστῶς ἀθροισθέντς σήμερον, φιλοθεάμονες, ἀθρήσατε πάλην, ξένην καὶ διαλάττουσαν, Ἰακώβου τοῦ ἐκ Περσίδος ἡμῖν ἀστράψαντος, δίκην ἀστέρος τοῦ τοὶς Μάγοις φανέντος, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐπίγνωσιν καθοδηγήσαντος, Οὗτος γὰρ ὁ γεννάδας, ἐν τῷ πίπτειν τοὺς πολεμίους ἀνέτρεπε, καὶ ἐν τῷ ἁρμομελοτομεῖσθαι, τοὺς τυράννους ἐξενεύρου, τὴ ἄνωθεν προμηθεία νευρούμενος, καὶ βοῶν, Εἰ καὶ τὰ μέλη μου αἰσθητὰ ὄντα τέμνετε, ἀλλ' ἔχω Χριστόν, νοητῶς μοὶ τὰ πάντα γινόμενον, Ὅθεν προβλέπων τὴν μέλλουσαν ζωήν, διὰ τοῦ τοὶς πᾶσι Προκειμένου θανάτου, πρὸς ἐκείνην ἔσπευσε περᾶσαι, εἰς ἣν καὶ αὐλιζόμενος, αἰτεῖται ἡμῖν, παρὰ τοῦ στεφοδότου Θεοῦ, ἱλασμόν, φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοὶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος

Σκότει ἀγνοίας κρατούμενον, καὶ ἀθυμίας δεινῆς, νυσταγμῶ βαρυνόμενον, καὶ στενοχωρίας με, τῶ ζόφω καλυπτόμενον, καὶ τοὶς κινδύνοις, συμποδιζόμενον, μὴ μὲ παρίδης, εἰς τέλος φθείρεσθαι, Δέσποινα εὔσπλαγχνε, τούτων πάντων ῥύσαί με, τῶν πειρασμῶν, σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, ἐλπίδα μετὰ Θεόν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Πῶς ὑπενέγκω τὴν ἄδικον, Λόγε, σφαγὴν σου ὁρᾶν, πῶς τὰ θειά σου ὄμματα, τὰ τυφλοὺς φωτίσαντα, μεμυκότα τεθέαμαι; Πῶς δὲ καὶ χείλη, βλέπω σιγώντά σου, τὰ μογιλάλων, χείλη ἀνοίξαντα; Σπλάγχνα σπαράχθητε, ῥάγηθι καρδία μου, οὐ φέρω ζήν, κέκραγε δακρύουσα, πικρῶς ἡ πάνσεμνος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.